

Arnhem, 16 februari 2025

Lieve Valentijn,

Afgelopen zondag,
precies tussen de Roomse en Orthodoxe veertigste kerstdag in,
vierden wij Maria Lichtmis met walnootkaarsjes
en zongen we de krokusbolletjes uit de grond.

Eigenlijk waren we gewoon een week te laat;
er heerste hangerigheid in huis.

Kattig, koortsig en verkreukeld waren we,
dus we smolten de bijenwas een zondagje later.

Maria, zelf moeder, zal het snappen, en daarbij:
Christelijke feestdagen passen zich graag aan ons heidenen aan.

Een mooie feestdag is het, de Lichtmis,
die naast Maria meer moeders heeft,
zoals de Griekse Demeter,
die haar dochter Persephone
met brandende kaarsen in de onderwereld zocht
en de Keltische Brigit¹,
die om het lengen van de dagen met vuur werd vereerd.

Vlammen, kaarsen, vuur,
februari is een geschikte maand om licht en warmte op te zoeken.

Ook Valentijnsdag dient om de branden aan te blazen,
hartstocht als voorschot op lentekriebels.

Het is niet voor niets dat krokus eindigt met een kus.

Ik las dat vierentachtig procent
van de Valentijnskaartverstuurdere vrouwen is -
maar niet wie die kaarten ontvangt.

Ik niet, in ieder geval,
terwijl mijn vrouw toch echt wel weet waar ik woon.

Naast statistieken las ik liever gedichten,
van Valentijn Hoogenkamp, die schrijft:

Want mijn liefde is het mooist aan mij.

En al zijn de nachten nog rillerig en vorstig
en de dagen gevuld met natte sneeuw,
staalkoude importheffingen en asielwetten,
het was toch een warme week.

---

¹ Spreek uit als het Engelse *breed*